

[Rytter.]

Billede, rene Hænder i den Sag, der kritiseres, men det gør Venstre ikke som Parti, og det gør heller ikke en tidligere Kirkeminister iden for Partiet Venstre.“

Jeg har forstaaet dette som en Kritik mod Venstres Minister paa de Punkter, hvor jeg havde rettet Kritik mod Kirkeminister Dahl. Det ærede Medlem siger nu, at han dermed har tænkt paa Paaligningen, men med Hensyn til Paaligningen har jeg netop ikke rettet nogen Kritik; jeg har sagt, at den tager vi som en Kendsgerning.

Maa jeg over for det ærede 8de Medlem for 5te Kreds sige, at hvis Dagsordenen skal være et Udtryk for mine Tanker, saa har mine Tanker faaet et meget uheldigt Udtryk, idet jeg aldeles ikke er tilfreds med Ordet Reservemidler, det drejer sig ogsaa om Hovedkapitalen — og i det hele taget har jeg jo udviklet, hvorfor jeg ikke er tilfreds med denne Dagsorden. Jeg har sagt, at den slaar en Streg over Fortiden, de Fejltagelser, der er sket, skal være ude af Verden, for Fremtiden skal man gøre det og det. Men det mener jeg ikke, man kan nøjes med.

Jeg takker den højtærede Minister for hans Tale nu. Den havde baade i Form og Indhold en ganske anden Karakter end den Tale, den højtærede Minister holdt i Eftermiddags; nu ligner den ærede Minister sig selv, og jeg kunde næsten sige, han ligner mig, nemlig i at være beskeden i sine Udtalelser — det var den højtærede Minister nu. Men jeg er nødt til at gentage, at jeg bad den højtærede Minister om at nævne mig blot eet Eksempel paa, at Venstres Minister havde foretaget lignende Dispositioner som Kirkeminister Dahl. Det har jeg ikke faaet noget oplyst om. Man siger blot, at Paaligningen var forkert, men dette har jeg overhovedet ikke kritiseret.

Den højtærede Minister sagde nu med Hensyn til Appel noget, der forbavsede mig, nemlig at det i og for sig var mere naturligt, at Ministeren spurgte mig, om det var Appels Mening at handle hemmeligt for Finansudvalget, end at jeg spurgte ham derom. Det er jeg ganske uenig med den højtærede Minister om, thi det var jo Ministeren, der udkastede den om jeg saa maa sige grimme Beskyldning mod Appel, at han vilde have baaret sig ad paa den Maade, som jeg saa skarpt har kritiseret Kirkeminister Dahl for. Følgelig var det naturligt, at det var mig, der spurgte: Er der noget som helst, der taler herfor? Jeg takker den højtærede Minister for det aabne og ærlige Svar, han nu endelig gav mig, nemlig: Nej, der er ikke noget, der taler for det, men kun

noget, der taler for, at han interesserede sig for sønderjyske Forhold, og det gjorde vi alle.

Spørgsmaalet, om de 3½ Mill. Kr. er intakte eller ikke, synes jeg egentlig ikke, vi kan diskutere. Faktisk er de for Tiden ikke intakte, hverken Kirketiendemidlers Reservefond eller Præsteembedernes Reservefond; om disse Fonds kan man ikke sige, at de er intakte; Præsteembedernes Reservefond er faktisk insolvent, hvis der sker et eller andet Uheld. Heller ikke de to Fonds, der er oprettet ved kongelig Anordning, er det.

Naar saa den højtærede Minister kom ind paa Ministeriets Skrivelse og sagde, at jeg fuldstændig havde misforstaaet den, opnaaede Ministeren i sin Argumentation kun et Resultat derved, at Ministeren — selvfølgelig ved en Fejltagelse — lagde mig noget i Munden, som jeg ikke har sagt. Der staar: I Anledning heraf skal man tjenstlig meddele Hovedrevisoratet, at man, naar man i sin Tid skulde betale Statskassens Forskud . . . Deri ligger udtrykkeligt, at naar de skulde betale det Forskud, maatte man gaa den Vej. Jeg har ikke sagt et Ord om, at Statskassen ikke skulde have sine Penge. Selvfølgelig, naar Staten har Penge til gode, maa det bringes i Orden regnskabsmæssigt. Spørgsmaalet er kun paa hvilken Maade. Det kunde ske enten ved Paaligning, som der staar i Loven, eller ved, at Statskassen overtog den Restance, der her er fremkommet; at lægge det over paa Folkekirkens Skatteydere mener jeg er forkert. Der ligger heller ikke i mit Udtryk, at jeg fandt det unaturligt, at Folkekirkens Skatteydere skulde betale det, noget om, at Statskassen ikke skulde have sine Penge.

Jeg beklager, at den højtærede Minister ikke kunde gaa ind paa den Tanke, jeg udkastede, at man lod Spørgsmaalet afgøre ved en Voldgift, paa hvis Sammensætning Ministeren selvfølgelig ifølge hele sin Stilling vilde faa Hovedindflydelsen, en Voldgift, som skulde skaffe Ro om Spørgsmaalet ved at sige: Der er foretaget de og de Dispositioner, det er lovligt, og det er ulovligt; det er billigt, og det er ubilligt. Jeg troede, at Ministeren vilde have sagt: Jeg tror, at det er i Kirkeminister Dahls Aand at gaa frem paa den Maade, og derfor kan jeg i og for sig tilltræde Tanken. Vil Ministeren have Indflydelse paa Voldgiftens Sammensætning, vil jeg svare dertil: Det er en Selvfølge, at Ministeren skal have Hovedindflydelsen her. Men det har Ministeren pure afvist. Jeg forstaaer det ikke; jeg kan forsikre Ministeren — det ved han for Resten lige saa godt